

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЬ
за учен. отъ Прав.-Христ. д.-ва при прогимназии

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ

Нашата книга

Книгите съж особенъ свѣтъ, въ които ние можемъ да живѣемъ, между които ние можемъ да напредваме въ духовното си развитие и да бѫдемъ щастливи.

Българската книжовност е още малка, но въ нея се криятъ великиятъ подвизи на най-издигнатите наши великани. Нейните първи заченки виждаме още при св. Борисъ, когато неговите духовни водачи съзвързали слоюто Божие съживата родна речь. Още тогава величието на българския народъ изпъкна надъ всички други славянски народи, защото българите първи се сдобиха със своята книга. Тая книга, родена въ двореца на великия Царь Симеонъ, създаде духовната мощь на българина. Тя послужи като изходенъ пунктъ въ историята на нашия животъ и бѣ източникъ на нашето нравствено възраждане.

Многозаслужилътъ нашъ поетъ и писателъ Ив. Вазовъ

Книгата на Паисий, презъ епохата на двойното робство, вдъхвала у българите жаждата за българската книга и водила къмъ борба за свободенъ животъ, свободенъ езикъ... Почнаха всички да четатъ и пишатъ и чрезъ книгите да мечтаятъ за свѣтло бѫдеще на своя народъ. Българското печатно слово разцвѣти въ чужди земи, и прелиташе при настъ отъ четирите страни на свѣтъ.

П. Славейковъ пишеше въ Цариградъ, Доброволски — отъ Виена пращащ печатно слово, Богословъ отъ Липиска, Константинъ Фотиновъ — отъ Смирна и т. н. И българската книга растѣше бѣрзо и смѣло, а заедно съ нея — и българския духъ, който роди възстанията и свободна България.

Седмица на българската книга! книга, въ която живѣе духътъ на великиятъ хора, книги, които даватъ за настъ нови знания, кул-

тивиратъ литературенъ вкусъ и разбиране на околните хора и живота.

Хубава е българската книга, тя е най-добрая ни приятель. Въ нея намираме свѣтлина, развлечение и утѣха — въ радост и тѣга, въ богатство и беднота. Хубавата книга възвишава мислите и стремленията на младежъта, ражда ентузиазъмъ и насочва къмъ нови пътища на доброто. Тя ни завежда въ обществото на хората съ силна воля и дълбока мисълъ, запознава ни съ най-великиятъ умове отъ всички времена. Тя приюти и запази безсмъртното име на нашата много страдална Родина... Може да нашата книга е виждала Божия свѣтъ, защото е била писана на жумяще кандилце, по хладни механи, въ печатницата, защото е била гонена, преследвана, унищожавана, но все пакъ много обичана... Много жертви взе българската книга, и тия жертви я запазиха.

За туй тя е ценна, тя е нашето богатство!

Длян.

БЪЛГАРИЯ

България ми е родина. Обибимъ, много обичамъ България. Съ нейните планини, гори, поля, долини и рѣки. Родино свидна, обичът ти. Нека твоето име да звуци наредъ, като камбаненъ звънъ. И въ всяка склонена къщурка да звуци твоето име. Красиви съ планините ти: Рила, Стара-планина, Пиринъ, Витоша, Странджа и Родопа, съ своите буйни и вѣковни гори. Навсъкъде дето се обърна се твоето име днесъ звучи: и въ Добруджа, и Тракия, и Македония. Дори и въ сладкия каваль на овчара балкански азъ чувамъ твоя гласъ. И сякашъ шепне твоето сладко име — България.

Българино, обичай България, гдето и да си!

Грета К. Мръвкова, ученичка
гр. Орѣхово на Дунава

Люб. Бобевски

ПѢСТИЯ НА ХРИСТА

Христосъ обагри кръста съ кръвъ
На страшната Голгота,
Срѣдъ злоба низка, мъсть и
Посочи ни живота. [стрѣвъ
Посочи ни живота Той
Срѣдъ кипнали пороци,
Срѣдъ адъ отъ страсти, вълчи вой
И кървави потоци...
Насочи стѣжкитъ ни въ пѣсть,
Огрѣнъ отъ слънце златно,
И ни избави Той отъ смъртъ
Съ смъртъта Си благодатно!

24 май — великиятъ всенароденъ празникъ — денъ на равноапостолите Св. братя Кирилъ и Методий.

Той не е денъ само на училището, както се смята отъ нѣкои, а е денъ на българската националност, а после на просвѣтата...

Безъ тѣхъ, безъ тѣхната азбука — нашиятъ народъ би се претопилъ съ по-културните съседни народи.

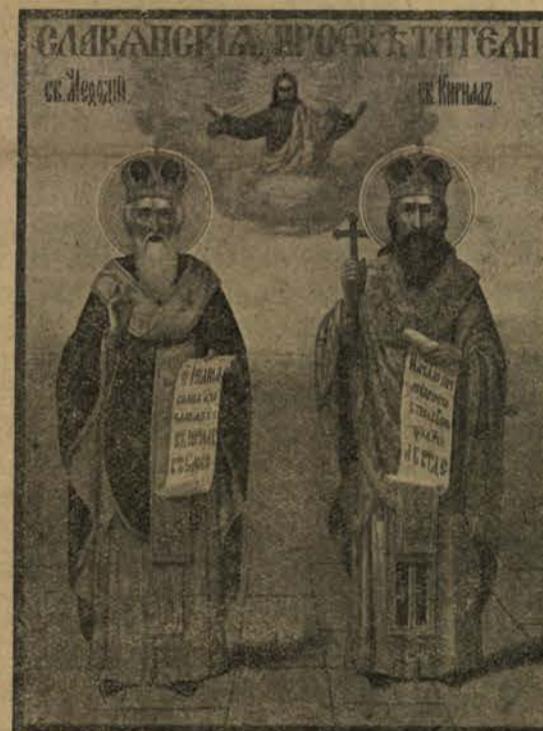
Отъ знатенъ родъ, богати, образовани, Кирилъ и Методий се отказватъ да заематъ високи държавни служби. Рѣководени отъ благородната идея да служатъ на човѣчество — отиватъ

вено и умствено образование, за началото на духовната и свѣтска литература...

Ето защо цѣлото славянство, а най-вече ние, българите, празнуваме всяка година на 24 май празника на Св. братя Кирилъ и Методий, на които дължимъ запазването сикато народъ.

Ето защо той е денъ не само на училището, не само на църквата, но и националенъ празникъ, празникъ на цѣлия български народъ, празникъ на всички, които съ възприели Кирилометодиевото писмо.

За това всички въ тоя денъ, трѣба по най-сърдеченъ и тър-

като учители - просвѣтители въ Моравия.

Съставята славянската избука и превеждатъ Свещеното Писание, за да успѣва апостолското дѣло срѣдъ славяните.

Наклеветени, блѣскаво се защищаватъ въ Римъ предъ Папата. Тамъ Св. Кирилъ умира (869 г.) и костите му почиватъ близо до колизея въ църквата „Св. Климентъ“, въ жъгла на едно подземие... бедень гробъ... забравена могила — само една икона надъ него съ надписъ: „Отъ българските студенти въ Римъ...“

Славянската просвѣта чрезъ тѣхните учебници била донесена и въ България. Тѣ положили основите на българската народна църква, националната ни писменост и народното самосъзнание.

Отъ настъ славянската писменост проникна въ близките и далечните краища на цѣлия славянски свѣтъ и послужи за полагане на чиозното, нравст-

вественъ начинъ да възхваляваме великиятъ дѣла на Св. братя Кирилъ и Методий.

Слава, вѣчна слава на Кирилъ и Методий — творците на нашето национално величие!

Алян.

Люб. Бобевски.

НА ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Екна селската камбана

Гръмко и съ приятенъ звънъ,
Скочихъ бѣрзо отъ леглото,
Дето спѣхъ срѣдъ сладъкъ сънъ

И омихъ се и облѣкохъ,
Взехъ свѣщица у рѣже,
Пѣтъ поехъ къмъ храма Божий
Съ трепетно въ гърди сърдце,

И на време стигнахъ тамо
Съ пламенъ и възорженъ
взоръ,
Богомолци съ вѣнка —

Срѣдъ черковниятъ ширенъ
дворъ.

Пакъ камбаната удари
Съ гласъ тържественъ той мигъ
И душитъ ни изпълни
Съ споменъ свѣтъ и велики!